

Arrest

nr. 267 222 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2020.

1.2. Op 11 juni 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 19 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 3 oktober 1969 in La Libertad, El Salvador en groeide op in Nuevo Cuzcatlan, La Libertad. Na uw huwelijk met J. M. C. verhuisden jullie naar Apopa, San Salvador, waar u ongeveer tien jaar woonde. Omwille van het oplopende bendege geweld in de hoofdstad, besloten jullie opnieuw naar het – toen nog veilige - Nuevo Cuzcatlan te verhuizen. Uw echtgenoot en u hebben drie kinderen, J. Alexis (O.V. X), M. A. en L. M.. U werkte een tijdje in een textiel fabriek, waarna u in 2018-2019 brood verkocht op de markt van Santa Tecla. Vanaf jullie verhuis naar Nuevo Cuzcatlan maakte u popussa's die geleverd werden bij particulieren in de buurt.

Uw jongste zoon J. voetbalde bij een club in Nuevo Cuzcatlan. In sommige teams van tegenstanders voetballen bendeleden. Zij fluisterden tijdens een match soms dreigementen tegen uw zoon of zijn ploeggenoten, waarin zij zeiden dat de verdediging ballen moest doorlaten omdat ze anders familie, vrienden of henzelf zouden aanvallen na de match. U weet niet of uw zoon al dan niet gevolg gaf aan deze dreigementen. De trainer van de ploeg werd hierop aangesproken door u en andere ouders van ploeggenoten, waardoor er besloten werd om niet langer tegen deze teams te voetballen. De trainer contacteerde eveneens de politie, die bij thuismatches ter plaatse kwam om een oogje in het zeil te houden. Hierdoor verliep alles rustiger en werden de dreigementen nooit omgezet in daden.

Vanaf februari 2019 werd J. op school of onderweg naar huis aangesproken door bendeleden van de bende 18. Zij riepen hem na en vroegen waar hij naartoe ging of wat hij ging doen. J. voelde zich heel triest en u vroeg zich af of er geen groter probleem was en of ze hem ooit bedreigden, maar uw zoon ontkende dit. Halverwege 2019 vroegen ze J. tot driemaal toe om renta te innen bij buschauffeurs, hetgeen hij weigerde. Waarop de bendeleden zeiden: "wacht maar af, op een gegeven moment ga je het wel moeten doen". U zocht vanaf het begin van deze problemen naar oplossingen en probeerde J. steeds te begeleiden als hij buitenshuis kwam. Halverwege 2019 bespraken u en uw echtgenoot de problemen en overwogen jullie voor het eerst dat u en J. eventueel naar België konden komen, gezien uw zus, D. L. R. P. (CGVS X; O.V. X), hier reeds internationale bescherming aanvraag met haar gezin. In juni 2019 stopte J. met voetballen omdat er steeds minder kinderen zich inschreven omwille van de problemen met bendeleden en ook omdat u hem niet steeds kon vergezellen naar de voetbal. Midden 2019 werd J. voor het laatst aangesproken door bendeleden, u begeleidde hem vanaf dat moment naar school. Hij rondde zijn schooljaar af in november 2019.

Begin februari 2020 besloten u en uw echtgenoot dat u samen met J. het land zouden verlaten. Op 3 februari 2020 haalden jullie jullie paspoorten op. Op 15 februari 2020 kocht uw echtgenoot de vliegtuigtickets, waarop J. en u op 20 februari 2020 op het vliegtuig stapten in El Salvador om via Spanje in België aan te komen op 21 februari 2020.

Op 13 juli 2020 dienden uw zoon en u een verzoek om internationale bescherming in in België.

De bendeleden vroegen na jullie vertrek nog enkele keren bij twee klasgenoten naar J.. U vreest bij terugkeer dat J. gerekruteerd zal worden door de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort van J..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw concrete vluchtaanleiding, namelijk de mogelijkheid dat uw zoon J. (O.V. 9.091.106) gerekruteerd zou worden door bendeleden, dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u afgelegde verklaringen (CGVS, p. 14-15). Zo heeft u het geenszins aannemelijk weten te maken dat deze pogingen tot rekrutering effectief plaatsvonden en uw zoon daadwerkelijk het risico liep om ingelijfd te worden door de bendeleden. Eerst en vooral is het erg vreemd dat u geen klaarheid weet te scheppen over wanneer J. voor het eerst aangesproken werd door de bendeleden. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat dit voor het eerst gebeurde in februari 2019 (CGVS, p. 15) en dat J. u hier een week later, toen ze hem voor de tweede maal aansprak, van op de hoogte bracht (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd werd of jullie voor februari 2019 al problemen kenden, antwoordt u dat dat niet het geval was omdat J. toen nog veel kleiner was en niet interessant was voor de bendeleden (CGVS, p. 16). Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 22 september 2020 verklaarde u daarentegen dat J.s problemen twee jaar voordien – dus ongeveer in september 2018 – van start gingen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze inconsistentie, stelt u dat J. in september 2018 voor het eerst gevraagd werd om de renta te innen op de bussen, maar dat dit slechts eenmalig was en door slechts één jongen gevraagd werd, waardoor het u nog niet zo erg leek (CGVS, p. 19-20). Deze verklaring weet echter niet te overtuigen daar u eerder, tot driemaal toe, verklaarde dat ze J. in 2019 vroegen om renta te innen op de bus en hij bovendien geen problemen kende voor februari 2019 (CGVS, p. 14, 16, 17 en 18). Dat u geen coherent beeld weet te scheppen over de start van J.s problemen komt de geloofwaardigheid ervan reeds niet ten goede.

Ook stelt u dat u, van zodra u op de hoogte was van de bende problemen van J., weigerde dat hij nog buiten zou komen zodat de bendeleden geen slechte invloed op hem konden hebben (CGVS, p. 14). U was echter op de hoogte van deze problemen sinds februari 2019 en J. voetbalde nog tot juni 2019 en ging nog naar school tot november 2019 (CGVS, p. 7, 8 en 19). Waarbij u hem pas vanaf juni 2019 begeleidde op straat (CGVS, p. 19). Uw verklaring dat u hem nog weigerde om buiten te laten komen vanaf dat u op de hoogte was van zijn problemen, houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 14).

Verder verklaart u dat jullie de knoop doorhakten om El Salvador te verlaten omdat u klasgenoten van J. zag verdwijnen en niet ging wachten tot het te laat was (CGVS, p. 16). Ook eerder tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat er in 2019 vaak schoolgenoten en klasgenoten van uw zoon verdwenen en vermoord werden teruggevonden (CGVS, p. 14 en 15). Ook deze bewering weet u echter niet aannemelijk te maken. Zo wordt u gevraagd om enkele concrete voorbeelden te geven van verdwijningen of rekruteringen van kinderen in uw omgeving, waarop u de verdwijning van een schoolgenoot van J. aanhaalt (CGVS, p. 16). Dat u niet verder komt dan dit incident om het gevaar in uw omgeving aan te tonen, is erg vreemd. Zo blijkt dat de jongen in kwestie niet uit uw kolonie afkomstig is, u noch hem, noch zijn familie persoonlijk kent en dat het hierbij bovendien gaat over de broer van een bendelid die een openstaande schuld had bij een rivaliserende bende, waardoor de situatie niet te vergelijken valt met die van uw zoon (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds beweert dat er vaak kinderen verdwijnen, vermoord worden of gerekruteerd worden in uw omgeving en dit de doorslag gaf voor jullie vertrek uit El Salvador, mag verwacht worden dat u meer specifieke incidenten weet aan te halen. Hierop gevraagd of deze verdwijningen en moorden in de media verschenen, bevestigt u dit (CGVS, p. 17). Hierop geeft de Protection Officer u de kans om alsnog nieuwsberichten te bezorgen aan het CGVS, die aantonen dat er in uw zone of kolonie een dermate groot probleem was voor jongeren in 2019, zoals u beweerde (CGVS, p. 17). Echter moet hierbij vastgesteld worden dat het CGVS geen documenten van u ontving om uw claim en vrees kracht bij te zetten. Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter verwacht worden dat hij of zij de nodige stappen onderneemt en het nodige initiatief toont om zijn of haar relaas te ondersteunen. Dat u hieraan niet voldoet, brengt de geloofwaardigheid van de door u beweerde toegenomen bende problematiek in 2019 in uw zone aan het wankelen.

Uw verklaringen over de wijze van rekrutering door de bende zijn ook maar weinig overtuigend. Volgens uw verklaring vroegen de bendeleden niet echt iets van hem, maar wilden ze zijn vertrouwen winnen

(CGVS, p. 17), riepen op school naar hem "El Chino, wat ga je doen" (CGVS, p. 14). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat de bende hem in 2018 reeds een eerste maal aansprak en meteen vroeg om geld te innen op de bus (CGVS, p. 19-20). Halverwege 2019 vroegen ze opnieuw of hij renta wilde innen op bussen (CGVS, p. 14 en 17-18). Volgens uw verklaringen weigerde J. tot driemaal toe om de renta te innen op de bus waarop de bendeleden zeiden "Wacht maar af, op een gegeven moment ga je het wel moeten doen." waarna hij geen problemen meer kende tot aan jullie vertrek naar België in februari 2020 (CGVS, p. 17-18 en 19) en er werden geen dreigementen geuit door de bendeleden wanneer zij J. aanspraken (CGVS, p. 18-19). Dat uw zoon de rekruteringsreis van de bende reeds sinds 2018 gewoon kon weigeren zonder problemen is maar weinig geloofwaardig. Voorts is het vreemd dat de bende uw zoon – een buitenstaander voor hen – meteen vraagt om geld te innen op de bus. Uit informatie blijkt dat het meestal jaren duurt vooraleer een rekrut wordt toegelaten tot de bende, en dit nadat hij veelvuldig zijn loyaliteit heeft getoond, iets dat wordt bevestigd door de laatste test die hij dient uit te voeren, namelijk het plegen van een moord. Dat de bende uw zoon meteen vraagt om geld te innen voor hen, terwijl hij net aangaf niets met de bende te maken te willen hebben, is uiterst twijfelachtig.

Er is evenmin duidelijkheid welke bende nu juist uw zoon probeerde te rekruteren. Zo verklaart u dat uw zoon steeds aangesproken werd door dezelfde bendeleden op het einde van jullie straat of op school (CGVS, p. 18). Dit is echter moeilijk te verenigen met uw verklaring dat in uw kolonie de bende 18 actief was (CGVS, p. 5) en aan het voetbalveld – dat aan zijn school gelegen is - de bende MS-13 (CGVS, p. 14 en 16). Als het steeds om dezelfde bendeleden zou gaan in jullie straat of op school, behoren deze bendeleden logischerwijs tot dezelfde bende en niet tot twee rivaliserende bendes. Dit doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan voorts worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Gevraagd of u in El Salvador overwogen had om klacht in te dienen bij de politie voor de intimidaties die J. verduurde, stelt u dat u dat niet deed, maar dat u dat misschien gedaan zou hebben als u er niet in geslaagd was om het land te verlaten (CGVS, p. 20). Hierop gevraagd of het niet logischer is dat u zich eerst richt tot uw eigen autoriteiten en nadien overweegt om het land te verlaten, stelt u dat dat misschien logischer is, maar dat de politie bijna nooit iets onderneemt waardoor het indienen van een klacht pas de allerlaatste optie is (CGVS, p. 20). Deze verklaring weet echter niet te overtuigen, gezien – zoals reeds eerder gesteld – van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij/zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput, alvorens internationale bescherming in te roepen, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Volledigheidshalve kan hierbij ook opgemerkt worden dat het erg vreemd is dat jullie op 21 februari 2020 in België aankomen, en jullie pas in mei 2020 aanmelden in het Klein Kasteeltje om op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom het zo lang duurde alvorens jullie een verzoek om internationale bescherming indienden, stelt u dat dit was omwille van de pandemie die uitbrak waardoor jullie zich niet langer fysiek konden aanmelden (CGVS, p. 21). Hierbij merkt de Protection Officer op dat jullie reeds op 21 februari 2020 aankwamen, toen er nog geen sprake was van een pandemie in België, hetgeen u beaamt (CGVS, p. 21). Hoewel niet ontkend wordt dat de COVID-pandemie ervoor zorgde dat het aanmelden voor verzoekers om internationale bescherming moeizaam verliep en de wachttijden opliepen, kan dat voor u persoonlijk niet ingeroepen als verklaring voor uw vertraging. U kwam namelijk op 21 februari 2020 aan in België en het Klein Kasteeltje, waar u een verzoek om internationale bescherming diende in te dienen, sloot de deuren omwille van de pandemie pas op 17 maart 2020 hetgeen u ruim de tijd gaf om uw VIB in te dienen (zie administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u aanvankelijk niet van plan was om internationale bescherming aan te vragen in België, maar om hier werk te komen zoeken en afstand te nemen van het gevaar (CGVS, p. 21). U besliste pas om een VIB in te dienen, nadat uw zus en een Colombiaanse vriendin u dit aanraadden (CGVS, p. 21). Ook dit is erg vreemd en ondersteunt bovenstaande vaststellingen dat u de problemen van J. met de bendeleden niet aannemelijk heeft weten te maken.

Naast het feit dat uw vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat het profiel van uw zoon, J., die omwille van zijn leeftijd en timide karakter geïsoleerd zou worden door de bendeleden op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (CGVS, p. 14 en 21). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort van J. bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit en nationaliteit die niet in twijfel getrokken wordt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U verwees tijdens uw persoonlijk onderhoud naar uw zus, Deysi Lorena Recinos Palacios (CGVS 18/22710; O.V. 8.749.592), die op 18 december 2018 met haar gezin een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Hoewel u aangeeft dat jullie problemen niet aan elkaar gelinkt zijn en dat u niet op de hoogte bent van de problemen die geleid hebben tot het vertrek van haar en haar gezin uit El Salvador (CGVS, p. 10), kan hier voor de volledigheid toegevoegd worden dat haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Er kon namelijk geen geloof gehecht worden aan haar vluchtrelaas. Deze weigeringsbeslissing werd op 17 februari 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980; artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen).

Na een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen, argumenteert verzoekster als volgt met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas: *“Volgens de verwerende partij geeft verzoekster geen duidelijkheid over wanneer haar zoon voor het eerst aangesproken werd door bendeleden. 1. Verzoekster wenst te verduidelijken dat de pogingen van de bendeleden om de samenwerking van haar zoon te krijgen een continuum vormen. In het najaar 2018 komt een eerste contact met een jongen van de wijk, gekend onder de naam A. die kort nadien de kolonie verlaat. Voor verzoekster was dit toen uiteraard een reden om angst, maar was het ook opgelost toen die jongen de kolonie verliet. Toen andere bendeleden haar zoon opnieuw aanspreken met de eis tot samenwerking stelt verzoekster vast dat het risico op vervolging opnieuw actueel is: CGVS, pp. 19-20: Op DVZ zei u dat het twee jaar geleden was dat ze J. aanspraken om samen te werken, dat is dan ongeveer in september 2018. Nu zegt u dat dat in februari 2019 pas was. Kan u dat nog uitleggen? Nee, wat ik zei over september 2018 is dat die jongen hem vroeg om renta te innen voor de bussen, die jongen was A., maar hij vroeg dat maar een keer. En nadien vroeg hij nog om samen te voetballen en ik zei aan mijn zoon als hij je nog ooit zoiets vraagt, moet je het mij laten weten. Hij vroeg het mss nog 1 of 2 keer nadien, maar hij is dan uit de kolonie verdwenen, dus ik dacht dat de zaak zo opgelost was, tot dan de andere bendeleden hem ook zijn beginnen aanspreken in 2019. 2. Verzoekster wenst te verduidelijken dat de zoon van verzoeker sinds februari 2019 steeds door iemand werd begeleid. Ofwel door verzoekster zelf, ofwel door de tante van zijn vader met wie hij leveringen van popussas deed (zie onder andere CGVS p.II Als hij leveringen deed voor de popusseria, deed hij dat alleen of samen met u? Met de tante. Samen met de tante van mijn man en p. 20 Als hij mee ging leveren met die tante voor de popussa 's, heeft hij dan nog problemen gekend? Nee omdat hij altijd verge geld was dooreen tante en het waren ook de bestellingen voor heel dichtbij, dus op 2 of 3 huizen van bij ons. Bestellingen voor verderop, daar zorgde mijn man voor.) 3. De verwerende partij maakt een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat de doorslaggevende reden voor het vertrek van verzoekster en haar zoon de verdwijning van klasgenoten van zijn zoon is. Dit is uiteraard een bijkomende reden die niet zonder belang is, maar dit is niet wat haar de knoop deed doorhakken om het land te verlaten. Verzoekster besliste het land te verlaten omdat haar zoon aangesproken werd en dit in het context van verdwijningen en rekruteringen van jongeren, een ernstige indicatie is dat het leven van haar zoon in gevaar komt te staan CGVS p. 15: Het is daarom dat ik met mijn man ben beginnen spreken over de situatie van mijn zoon, omwille van het feit dat hij zich zo belaagd en achtervolgd voelden. Ik nam een beslissing die misschien niet alle moeders kunnen maken aangezien ik een grote opoffering moest leveren door de rest van mijn familie achter te laten. Maar ik wist dat als hij bleef weigeren, dat het gevolg zou kunnen zijn dat hij zou verdwijnen, en daar ging ik niet op wachten. Je kan je zoon ook niet 24/24 opsluiten. Misschien stuur je hem eens voor iets van de winkel. Maar op nog geen 50 meter is het al gebeurd dat er een kind zo verdwenen is, daarom besloot ik het land te verlaten voor de veiligheid van mijn zoon. Dit context wordt kort beschreven in de landeninformatie, waardoor het risico op rekrutering van minderjarigen door de verwerende partij gekend moet zijn. 4. De verwerende partij verwijst naar beschikbare informatie over de modus operandi en de rekruteringstrategieën van de bendes om haar conclusie te staven. Deze informatie werd echter niet gevoegd aan het administratief dossier. Dat de verklaringen van verzoekster niet zouden stroken met de beschikbare informatie blijkt dus niet uit het dossier en wordt niet gestaafd. Verzoekster stelt ook niet dat haar zoon geen probleem kende met bendeleden. In tegendeel, zij verklaart heel duidelijk dat hij constant aangesproken werd met de boodschap dat hij de eis tot samenwerking sowieso zou moeten aanvaarden. Dit is des te meer het geval dat verzoekster aangeeft dat haar zoon de ideale leeftijd voor de bende heeft, dat zij in moeilijke economische omstandigheden leven, dat haar zoon uiteindelijk vroeg om niet meer naar school te gaan om te vermijden dat hij de bendeleden zou tegenkomen (p. 14) dat hij zich belaagd en achtervolgd voelde (p. 15), enz... Dat de verwerende partij hieruit afleidt dat de zoon van verzoekster de eisen van de bende zonder enig probleem kon negeren blijkt een beoordelingsfout en is een conclusie die geen rekening houdt met de verklaringen van verzoekster over de verschillende veiligheidsmaatregelen en beslissingen die zij en haar zoon in deze periode namen om het risico zo laag mogelijk te houden. 5. Verzoekster wenst te verduidelijken dat het dezelfde bende is die de controle heeft over de zonde van haar woonplaats en de zone van de school van haar zoon. Dat ze zich heeft versproken of dat er een misverstand ontstond blijkt uit een redelijke lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op pagina 5 maakt zij duidelijk dat het de bende 18 is die de zone van haar woonplaats controleert: Welke bende was er actief in uw kolonie? De bende 18. Daarna gevraagd welke bende naast het voetbalveld verzamelede, stelt zij dezelfde en wordt er gespecificeerd de MS 13. Dit is waar er een misverstand ontstond of waar verzoekster zich versprak. Dat zij wel degelijk de bende 18 bedoelde blijkt duidelijk uit de passage p. 19 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster had reeds de naam van de leider van de bende 18 genoemd, een zekere El Flaco. Zij wordt verder ondervraagd over deze persoon en stelt dat hij dichtbij de school van haar zoon woonde : U noemde een bendelid, El Flaco, wat weet u daarover? Ik ken hem persoonlijk niet zo werken de leiders van de bendes altijd.*

Ze maken zich nooit zichtbaar voor de bevolking, daarom rekruteren ze andere bendeleden, maar voor zo ver ik begrepen heb, zou hij momenteel in de gevangenis zitten. Van welk gebied was hij de leider? Hij woonde in de gemeente La Monseñor Romero Is dat dan bij jullie in de buurt? Dichtbij de school. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster coherent stelde dat het de bende 18 is die domineerde zowel op waar woonplaats als dicht bij het voetbalveld en de school van haar zoon. 6. Waar de verwerende partij stelt dat er van een verzoeker wordt verwacht dat hij eerst alle plaatselijke beschermingsmaatregelen zou uitputten is het voor de verzoekende partij onduidelijk of zij nu meent dat het een verwachting is in de lijn van de bescherming in de zin van artikel 48/5, §2 van de wet van 15 december 1980, of een verwachting die zij heeft om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen. Dat dit in de beslissing niet duidelijk is toont aan dat er niet werd voldaan aan de motivatieplicht en dat het voor de verzoekende partij bijgevolg moeilijker is om dit motief op nuttige wijze te bekritisieren of tegen te spreken. Indien de verwerende meent dat artikel 48/5, §2 toegepast kan worden, is dit een indicatie dat zij van mening is dat het risico wel degelijk bestaat maar dat verzoekers mogelijks de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen inroepen. Dit zou op zich tegenstrijdig zijn met de andere motieven van de beslissing waardoor men niet meer in staat is om de doorslaggevende motieven te identificeren.”

Onder verwijzing naar artikel 48/5 § 2, 2^e lid van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat deze bescherming niet enkel theoretisch mag zijn maar moet het doeltreffend zijn en van niet-tijdelijke aard en dat, hoewel geen resultaatsverbintenis, er wel een zekere effectiviteit moet zijn. De overheid moet redelijke maatregelen nemen en dit vereist nauwkeurige en actuele landeninformatie die betrekking heeft op de individuele omstandigheden van verzoekers waarbij minstens rekening wordt gehouden met hun eerdere ervaring. Het is de verantwoordelijkheid van verwerende partij om deze landeninformatie te verzamelen. Zij stelt verder dat: *“Het neerleggen van een klacht bij de autoriteiten op zich een element kan zijn voor de evaluatie van het bestaan van overheidsbescherming, maar geen voorwaarde is voor de toekenning van een internationale bescherming, zoals de bestreden beslissing onterecht laat blijken. Indien uit de landeninformatie blijkt dat een klacht sowieso niet effectief is om de vervolgingsdaden te voorkomen kan er van een verzoeker niet worden verwacht dat hij deze klacht indient. Uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zo kan er worden verwezen naar de UNHCR Guidelines van 2016. p. 23 en volgende “...”. Deze stelling is ook bevestigd door de COI van 9.01.2020 (p. 10) “...”. Ook het COI rapport van 15.07.2019 over de veiligheidssituatie bevestigt deze situatie (p. 6, 11) “...”. Ook het recente rapport van Human Rights Watch bevestigt deze realiteit (p. 7.-75). De moeilijkheid om een bescherming te verkrijgen door de nationale autoriteiten wordt ook onderlijnd door de UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens (stuk 4) en de Amerikaanse rechtbanken (stuk 5). In het stuk 4 stelt de UNHCR “Spanish authorities further argue that legislative measures adopted by El Salvador to tackle gang-related violence demonstrate their ongoing efforts to address the problem and that the authorities cannot be regarded as promoting or authorizing such acts. This approach does not assess the effectiveness of those measures or the capacity of the State authorities in the country of origin to effectively protect the persons concerned, believing rather that asylum-seekers could have sought state protection through the available remedies in their country of origin). » Verzoekers citeren vervolgens uit stuk 5 (p. 16 en 17) en stellen dat “in dit heel recente document wordt de situatie in El Salvador nogmaals onderzocht door de UNHCR: “...” (stuk 5, p. 20 en volgende). Er is in geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten. Dit context toont ook aan dat het niet ongeloofwaardig is dat een burger die zich bedreigd voelt meer genegen is om het land te ontvluchten dan de bescherming van haar nationale autoriteiten in te roepen. Verzoekster lichtte dit heel duidelijk toe, p. 21: Maar is het niet logischer om eerst hulp te vragen bij uw eigen autoriteiten dan om het land te verlaten? Dat lijkt idd mss logisch, maar het probleem is het volgende, maar je zei dat ik niet algemeen over het land mocht spreken omdat jullie op de hoogte zijn van de algemene situatie. Maar het probleem is dat wnn je klacht indient, de politie er bijna nooit iets aan doet. Dus laten we zeggen dat dat mss het allerlaatste plan is of optie als je niets anders meer kan doen, omdat de politie toch geen rekening houdt met die klachten omdat ze pas iets doen wnn er doden vallen, maar zoals ik eerder al zei, daar ging ik niet op wachten. Wat de verwerende partij beaamde met haar dubbelzinnige motivatie over het inroepen van de nationale bescherming, kan dit motief niet worden weerhouden. 7. Nadat het voor een tijd onmogelijk was om asiel aan te vragen in België, in maart 2020, heeft de Dienst Vreemdelingezaken met een online afspraak gewerkt. Door deze werking en omdat de afspraken niet snel werden gegeven is het niet ongeloofwaardig dat verzoekster tot in mei moest wachten. Daarnaast, stelt verzoeker duidelijk dat zij naar hier kwam om haar zoon in veiligheid te brengen. Dat zij toen dacht dat zij een nieuw leven zou kunnen bouwen door een werk te vinden kan geen negatief impact hebben op de geloofwaardigheid van haar vrees. CGVS p. 21 : Dus oorspronkelijk kwam u niet naar hier om internationale bescherming aan te vragen? Neen, mijn bedoeling was om afstand te nemen van het*

gevaar. Om mijn zoon te verwijderen van het gevaar. En aangezien mijn zus hier was, had ik haar verwittigd dat ik een paar dagen bij haar zou komen om dan werk te zoeken. En een leven te starten. En een betere toekomst voor mijn zoon. Het relaas van verzoeker moet als geloofwaardig worden geacht, zeker als men rekening houdt met het niveau van detaillering van haar relaas.”

Met betrekking tot het risico in geval van terugkeer en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat zij geloofwaardig is wanneer zij stelt dat zij reeds het slachtoffer was van de bende en dat *“Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van de pandilla moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is in het bijzonder het geval nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden.”*

Zij citeert vervolgens uit UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016; UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador, 2018; Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption; September 2016 en Human Rights Watch, *Deported to Danger*, rapport over gedepoteerde Salvadoranen, van februari 2020. Zij stelt dat *“In het licht van de aangehaalde informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd zal worden. Het is dan ook absoluut geen optie om naar el Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico. Bovendien is het een algemeen principe dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.”* Verzoekster verwijst vervolgens naar HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 en UNHCR *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* (Genève, December 2011), § 45.

Zij stelt vervolgens dat *“Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82). Verwerende partij kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82). De jonge leeftijd van de zoon van verzoekster is een bijkomend element die het risico verhoogt, aldus de landeninformatie die door verzoeker werd neergelegd. Het blijkt ook uit de algemene informatie dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft is het erkennen van een bepaald risico-profiel niet zonder invloed over de beoordeling van het risico in geval van terugkeer. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van het twijfel toegepast moet worden. Dit geldt zowel voor de geloofwaardigheid van het relaas, als voor de zwaarwichtigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van terugkeer. Het verblijf van verzoekende partij in het buitenland aan zich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, zo blijkt uit de COI Focus van de verwerende partij: Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland op basis van deze informatie dient te worden besloten dat verzoekers verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador.*

Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.” Met betrekking tot het intern vluchtalternatief argumenteert verzoekster als volgt: “Ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador kan verzoekende partij evenwel geen veiligheid bieden. Bij een hervestiging zal zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Het zeer recente rapport van Human Rights Watch. *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is “...” (p. 51 en 69-70). Verzoekende partij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken.”

Wat de vervolgingsgrond en de link met de Vluchtelingenconventie betreft, argumenteert verzoekster dat zij wordt gezien als een persoon die een vorm van verzet pleegde tegen de bende als semi-autoriteit in haar plaats van herkomst.

Wat betreft de interpretatie van de criteria van de Conventie van Genève wijst verzoekster er op dat de Vreemdelingenwet volgende preciseringen bevat: (...) (citaat artikel 48/3 § 4, e) en 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet). Zij vervult haar betoog als volgt: “Uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert: «Selon un rapport de la CEAR paru en 2019, la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale. » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15). De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet” (...). According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60.000 gang members reportedly operate in 247 of the 262 municipalities in the country. Stale authorities have been largely ineffective at protecting the population from gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country.” (HRW, *Deported to danger*, p. 51). Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekende partij vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende”.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoekster als volgt. “In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat “het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.” Volgens het CGVS heeft “dit type geweld bijgevolg geen uitstaans met artikel 48, 4, § 2, c van de Vreemdelingenwet”. Het CGVS stelt verder dat “het geweld gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit (...)” en dat dit geweld “kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4. § 2, c Vw. (...) Het CGVS stelt dan nog dat: “Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.” Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst. Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict: “...” (<https://www.hrw.org/news/2020/02/05/us-deported-salvadorans-abused-killed>). In een Policy Brief van november 2018 geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd: “...” (GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, *Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*, November 2018). In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het *Journal of International Humanitarian Legal Studies* suggereert de autor dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt “...” (*Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador's Recent Armed Conflict*). In tegenstelling tot de stelling van het CGVS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheidssituatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van

de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4, § 2 c) mogelijks wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador. Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel gevisieerd zijn dient te worden genuanceerd. In het "COI Focus El Salvador situation sécuritaire" de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen "...". Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador. Er is geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is en El Salvador. Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020 blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistische" doelwitten. Crime can run the gamut from credit card skimming to homicide. It is characterized by violence directed against known targeted victims and targets of opportunity. (.° The threat of violent crime in El Salvador often leads to the curtailment of recreational opportunities. Crimes of every type occur routinely. In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage" beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen "El Salvador is characterized not only by widespread violence but also by the brutality with which the violence is carried out. After firearms, machetes are the most common murder weapon. Often, the aim is not just to kill, but to torture, maim, and dismember the victim. The emergence of an intricate gang culture with its own traditions, rules, and structures has transformed the act of killing into a ritual, filled with intentional references to sadism and satanism. Videos and stories of these killings, which usually involve a group of laughing gang members gleefully hacking away at the body parts of a victim and removing organs, have paralyzed Salvadoran society, creating a pervasive atmosphere of fear: Anybody can be an informer for a gang, nobody is safe, any street can become a crime scene, anybody can disappear. Public killings are common, accounting for nearly 40 percent of all murders." Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador" de dato 26 november 2018 beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd dooide mara : iedereen is verondersteld de banderea te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen : "Nearly 20.000 Salvadorans were killed from 2014 to 2017. That's more violent deaths than in several countries that were at war during those years, such as Libya, Somalia and Ukraine. The murder rate - an astonishing 103 per 100.000 inhabitants in 2015 - is still sky-high at 60 per 100,000 in 2017. The culprit in most of these murders is the maras, the country 's powerful, pervasive criminal gangs. The maras, including the infamous MS-13. or Mara Salvatrucha. are active in 94 per cent of El Salvador 's 262 municipalities. In many of these "red zones", gangs are not just a standing danger to public safety but also a de facto authority that exerts tremendous control over residents ' daily lives. In neighbourhoods throughout the capital. San Salvador, residents heading to work or school pass through an informal checkpoint where a bandera - the term the gangs use for their young lookouts and errand runners - asks everyone for a dollar. At many of the roadblocks, the bandera is barely eight years old. But most people fork over the money. Anyone who doesn't pay up might come to regret it later." Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Om deze redenen menen we dat het CG VS een beoordelingsfout heeft gedaan en dat verzoekende de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of tenminste het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet."

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. bewijs dat verzoekende partij over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt;
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights, 30 January 2017, available at: <https://www.refworld.org/docid/588f614c4.html>;

4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS- APPELLEES in the case GRACE, et ai, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19- 5013, available at: <https://www.refworld.org/docid/5d7a0e544.html> (fragmenten, pp. 15- 24).

3. Nota's en aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een nota neer dd. 17 november 2021 waarin zij in wezen volhardt in de bestreden motieven; vaststelt dat de COI Focus, "*El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces*" d.d. 30 april 2021, waar de bestreden beslissing naar verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt; stelt dat de vaststelling dat verzoekende partij zelfs niet heeft overwogen om klacht in te dienen bij de politie naar aanleiding van de intimidatie van haar zoon door bendeleden, een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid; en de COI Focus, "*El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces*" van 30 april 2021 wordt toegevoegd.

3.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een pleitnota neer waarin zij uiteenzet dat verwerende partij door de informatie waarnaar zij verwijst slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het administratief dossier toe te voegen en niet ter beschikking te stellen van verzoekster voor het voorbereiden van het beroep, het recht van verdediging en het beginsel van de wapengelijkheid tussen de partijen geschonden heeft. Verzoekster legt ter terechtzitting ook een aanvullende nota neer waaraan volgende stukken zijn toegevoegd: (1) Contrapunto, "*Fosa de Nuevo Cuscatlán tendria más de 100 restos humanos*", 20 november 2021 met een vertaling in het Nederlands en het Frans via de app Deepl en (2) Hector Silva Avalos, Infobae, "*Desapariciones y cementerios clandestinos: dos dramas de El Salvador de los que Nayib Bukele hace silencio*", december 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster legt haar originele paspoort en het originele paspoort van haar zoon J.A.C.P. neer bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoekster en haar minderjarige zoon wordt niet betwist door verwerende partij.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op de vrees van verzoekster dat haar minderjarige zoon in geval van terugkeer gerekruteerd zal worden door bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus *El Salvador: Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

5.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoeksters verklaringen over de wijze van rekrutering door de bendeleden weinig overtuigend worden geacht in het licht van informatie waaruit zou blijken dat *het meestal jaren duurt vooraleer een rekrut wordt toegelaten tot de bende, en dit nadat hij veelvuldig zijn loyaliteit heeft getoond, iets dat wordt bevestigd door de laatste test die hij dient uit te voeren, namelijk het plegen van een moord.*

Dat de bende uw zoon meteen vraagt om geld te innen voor hen, terwijl hij net aangaf niets met de bende te maken te willen hebben, is uiterst twijfelachtig.” De Raad stelt vast dat de map landeninformatie in het administratief dossier leeg is en dat de bestreden beslissing verder ook niet specificeert naar welke informatie dit motief in de bestreden beslissing verwijst. Zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift kan niet worden geverifieerd in welke mate verzoeksters verklaringen over de wijze waarop haar zoon werd benaderd door de bendeleden al dan niet stroken met deze informatie. Het gaat *in casu* wel degelijk om een determinerend motief in de bestreden beslissing aangezien het verzoek om internationale bescherming precies gebaseerd is op de vrees dat verzoeksters minderjarige zoon zal gerekruteerd zal worden en hierboven reeds werd vastgesteld dat de overige motieven van de bestreden beslissing de conclusie dat haar verklaringen over de rekruteringspogingen van haar zoon niet geloofwaardig zijn, niet kunnen schragen om de daar uiteengezette redenen.

In de nota van verwerende partij dd. 17 november 2021 wordt naar de vermelde passage in de bestreden beslissing verwezen en stelt zij vast dat de *“COI Focus “El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces” d.d. 30 april 2021, waar de bestreden beslissing naar verwijst, ontbreekt in het administratief dossier en voegt deze in bijlage bij haar nota met opmerkingen*”. De Raad stelt vooreerst vast dat de bijgebrachte COI Focus enkel specifieke informatie bevat over het in El Salvador wijd verspreide fenomeen van afpersing. Nochtans kan nergens uit het administratief dossier blijken dat verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest van afpersing of dit te vrezen in geval van terugkeer. Verder blijkt deze COI Focus geen relevante informatie te bevatten die nuttig kan zijn bij de beoordeling van verzoeksters vrees dat haar minderjarige zoon zal gerekruteerd worden door een bende en haar verklaringen over de ervaringen van haar zoon in het verleden en de wijze waarop hij door bendeleden werd benaderd. Ter terechtzitting beaamt de vertegenwoordiger van verwerende partij dat de bijgebrachte COI Focus geen relevante informatie bevat met betrekking tot de *modus operandi* van bendes bij de rekrutering van minderjarigen. Hieruit volgt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich blijkens de bestreden beslissing baseerde met betrekking tot de rekrutering van minderjarigen zich niet in het administratief dossier bevond op het ogenblik van het nemen van de beslissing en derhalve ook niet ter beschikking was van verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Evenmin heeft verwerende partij deze informatie bijgebracht in haar nota van 17 november 2021, noch legt zij deze neer ter terechtzitting. Aangezien verzoekster noch op het ogenblik waarop de bestreden beslissing is genomen noch tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kennis werd gesteld van cruciale informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn, werd verzoekster niet in staat gesteld de motieven van de bestreden beslissing op nuttige wijze te verifiëren en hierop te reageren.

Ook de Raad blijft op deze manier verstoken van gedetailleerde objectieve landeninformatie met betrekking tot rekrutering van minderjarigen door bendes in El Salvador. Hoewel de door verzoekster bijgebrachte rapporten en het artikel met betrekking tot de ontdekking van een clandestiene begraafplaats in haar woonplaats Nuevo Cuzcatlan relevant zijn om een inschatting te kunnen maken van de algemene context en de aanwezigheid van bendes aldaar, bevat deze verder geen informatie met betrekking tot de *modus operandi* van bendes bij de rekrutering van minderjarigen. Verder wijst de Raad er op ook op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van vervolgingsfeiten in het verleden maar een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekster en haar zestienjarige zoon, in het bijzonder hun socio-economische achtergrond.

5.3.1. Verder stelt de Raad vast dat, in de huidige stand van zaken, in tegenstelling tot wat verwerende partij ter terechtzitting poneert, op basis van de verklaringen van verzoekster niet kan worden besloten tot de ongelooftwaardigheid van haar relaas en dat de overige motieven de conclusie dat verzoekster niet aanmerking komt voor internationale bescherming niet kunnen schragen. De Raad merkt vooraf op dat, hoewel het verzoek om internationale bescherming volledig gebaseerd is op de vrees van verzoekster dat haar 16-jarige zoon zal gerekruteerd worden door bendes in Nuevo Cuzcatlan in La Libertad, enkel met verzoekster een persoonlijk onderhoud werd georganiseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn grotendeels gebaseerd op de ervaringen van de minderjarige zoon van verzoekster met bendeleden die hem vroegen om renta te innen op bussen, de wijze waarop zij hem wilden rekruteren en de verdwijningen van klas-dan wel schoolgenoten van haar zoon. Zo kan worden aangenomen dat verzoekster geacht wordt de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te kunnen aannemelijk maken namens haar minderjarige zoon, moet evenwel ook rekening worden gehouden met het feit dat het *in casu* voornamelijk om gebeurtenissen gaat waar verzoekster zelf niet aanwezig was, zodat de grootste voorzichtigheid is geboden bij het beoordelen van verzoeksters verklaringen hierover.

Zo kan uit de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit twee jaar voor dit interview en dus ongeveer in september 2018 plaatsvond en bij het CGVS tot driemaal toe verklaarde dat zij hem in 2019 vroegen om renta te innen op de bus en geen problemen kende voor februari 2019, niet besloten worden dat zij geen klaarheid weet te scheppen over wanneer J. voor het eerst werd aangesproken door de bendeleden. Uit de lezing van de vragenlijst DVZ blijkt dat verzoekster tijdens het interview bij de DVZ in september 2020 verklaarde dat ze J. twee jaar geleden aansprakten om samen te werken. In het verzoekschrift wordt gesteld dat in het najaar van 2018 een eerste contact plaatsvond met een jongen uit de wijk genaamd A., dat deze kort daarna de kolonie verliet en verzoekster er op dat ogenblik van uit ging dat het probleem was opgelost. De Raad stelt vast, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, dat verzoekster met deze zogenaamde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en dat zij hierop het volgende antwoordt: *“Nee, wat ik zei over september 2018 is dat die jongen hem vroeg om renta te innen voor de bussen, die jongen was A., maar hij vroeg dat maar een keer. En nadien vroeg hij nog om samen te voetballen en ik zei aan mijn zoon als hij je nog ooit zoiets vraagt, moet je het mij laten weten. Hij vroeg het mss nog 1 of 2 keer nadien, maar hij is dan uit de kolonie verdwenen, dus ik dacht dat de zaak zo opgelost was, tot dan de andere bendeleden hem ook zijn beginnen aanspreken in 2019”*. Hieruit blijkt dat verzoekster nog tijdens het persoonlijk onderhoud een plausibele verklaring geeft voor het feit dat zij het zwaartepunt van de rekruteringspogingen in 2019 legt en de vraag tot samenwerking van A. hier los van ziet omdat het maar één keer was en de jongen daarna uit de kolonie verdween. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster consistent verklaart dat hij tussen februari en juli 2019 driemaal werd gevraagd door de bendeleden om renta te innen. Dat verzoekster de eenmalige vraag van A. in september 2018 situeert en de eerste van drie vragen om renta te innen in februari 2019, is bijgevolg niet als een wezenlijke tegenstrijdigheid te beschouwen die de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt. Waar in de bestreden beslissing nog wordt vastgesteld dat J. pas vanaf juni 2019 door verzoekster werd begeleid terwijl de rekruteringspogingen al startten in februari 2019, wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster verklaarde dat J., indien hij buiten kwam, niet alleen werd begeleid door verzoekster zelf maar ook door zijn tante. Verzoekster verklaart hierover het volgende: *“Als hij leveringen deed voor de popusseria, deed hij dat alleen of samen met u? Met de tante. Samen met de tante van mijn man”* (notities PO, p. 11) en *“Als hij mee ging leveren met die tante voor de popussa 's, heeft hij dan nog problemen gekend? Nee omdat hij altijd vergezeld was dooreen tante en het waren ook de bestellingen voor heel dichtbij, dus op 2 of 3 huizen van bij ons. Bestellingen voor verderop, daar zorgde mijn man voor.”* (notities PO, p. 20). Uit de notities kan verder ook niet blijken dat verzoekster zou gezegd hebben dat zij vanaf het ogenblik dat zij op de hoogte was van de problemen van haar zoon weigerde om hem buiten te laten komen. Dit kan in elk geval niet zonder meer worden besloten uit pagina 14 van de notities van het persoonlijk onderhoud, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Daar leest de Raad enkel dat zij in het vrij relaas verklaart dat zij *“vanaf dan wou ik mijn zoon niet meer of amper buiten laten”* (notities PO, p. 14) en zij onmiddellijk daarna ook verklaarde dat *“ik raadde mijn zoon aan om hem wanneer ze hem aanspraken, er niet op in te gaan, te zeggen dat hij haast had”* (notities PO, p. 14). Hieruit blijkt dat haar eerdere uitspraak, die overigens impliceert dat zij toch nog toeliet dat hij buitenging, allerminst letterlijk te nemen valt, zoals de bestreden beslissing lijkt te doen en dat zij hiermee enkel wou aangeven dat zij er over waakte dat hij zo weinig mogelijk buitenkwam.

Verder kan, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift uit verzoeksters verklaringen niet besloten worden dat de verdwijningen van klasgenoten en schoolgenoten de doorslaggevende factor was voor hun vertrek maar kadert dit in de algemene context die zij schetst van de situatie in Nueva Cuzcatlan. Zij verklaart, gevraagd of er een specifiek incident is waardoor ze de knoop hebben doorgehakt om ES te verlaten, dat *“niet echt één, maar het feit dat ik klasgenoten zag verdwijnen van J., ik ging niet wachten tot het te laat was, zodat ik andere moeders om hun kinderen heb zien wenen”*; waarna zij het voorbeeld beschrijft van de verdwijning van een jongen van de leeftijd van haar zoon die op de school van haar zoon zat (notities PO, p. 16). Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, verklaart verzoekster tijdens het vrij relaas evenwel dat *“het is daarom dat ik met mijn man ben beginnen spreken over de situatie van mijn zoon, omwille van het feit dat hij zich zo belaagd en achtervolgd voelde”* (notities PO, p. 15) en heeft zij verder, zoals reeds aangehaald, consistent verklaart dat J. driemaal werd gevraagd door bendeleden om renta te innen op bussen. Uit de lezing van het geheel van haar verklaringen kan naar het oordeel van de Raad niet afgeleid worden dat de verdwijningen van klas- en schoolgenoten de doorslag gaven voor hun beslissing om te vertrekken, wat op een selectieve lezing lijkt te berusten.

Verder wijst de Raad er op dat uit het loutere feit dat verzoekster geen nieuwsberichten heeft overgemaakt met betrekking tot verdwijningen in haar regio, bezwaarlijk conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar relaas, en al zeker niet met betrekking tot de beoordeling van het risico op rekrutering van haar minderjarige zoon in het geval van terugkeer naar El Salvador.

De Raad wijst er op dat de samenwerkingsplicht onder meer inhoudt dat indien de door de verzoekster om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de asielinstantie actief met de verzoekster moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Zoals reeds vermeld heeft het Hof van Justitie daarbij gewezen op het feit dat de lidstaat mogelijkwelke gemakkelijker toegang heeft tot bepaalde documenten dan de verzoekster (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66). Verder kan niet betwist worden dat verwerende partij over een eigen gespecialiseerde documentatiedienst beschikt en in elk geval over de mogelijkheden beschikt om haar verklaringen inzake verdwijningen en rekruteringen in Nuevo Cuzcatlan te toetsen aan specifieke landeninformatie. In deze kan verwerende partij dan ook niet volstaan met te stellen dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij het nodige initiatief aan de dag legt om haar relaas te ondersteunen. Uit het administratief dossier kan verder ook niet blijken dat verwerende partij de verklaringen van verzoekster over de situatie in Nuevo Cuzcatlan aan objectieve landeninformatie heeft getoetst. Verzoekster brengt in dit verband in haar aanvullende nota een persartikel van 20 november 2021 bij waarin wordt bericht over de ontdekking van een clandestiene begraafplaats in de gemeente van verzoekster, Nuevo Cuzcatlan, waar tientallen lichamen verdwenen zijn en die in verband wordt gebracht met een *“intens lokaal en maatschappelijk debat over de kwestie van de verdwijningen onder meer van tienermeisjes en jonge vrouwen”* (Contrapunto, *“Fosa de Nuevo Cuzcatlán tendría más de 100 restos humanos”*, 20 november 2021, aanvullend nota verzoekster, vertaling). Hieruit kan minstens blijken dat er momenteel in Nuevo Cuzcatlan een lokaal maatschappelijk debat aan de gang is over verdwijningen en strookt deze informatie met het algemene beeld dat verzoekster heeft geschetst van haar lokale omgeving toen zij El Salvador verliet.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gemotiveerd dat er geen duidelijkheid is over welke bende haar zoon probeerde te rekruteren, kan de Raad verzoekster volgen waar zij stelt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat haar verwijzing naar de bende MS 13 een verspreking is nu zij verder op consistente wijze verwijst naar bende 18 als diegene die haar zoon benaderde. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en het gebruik van de term volledigheidshalve blijkt verder dat de tijdsspanne van vijf maanden tussen aankomst en indiening van het verzoek om internationale bescherming geen determinerend motief is van de bestreden beslissing, zodat dit niet kan volstaan om de bestreden beslissing te schragen. In dit verband wijst de Raad er bovendien op dat verzoekster minder dan een maand voor de invoering van de lockdown in België aankwam, en in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven dat de COVID-pandemie voor lange wachttijden en moeilijkheden bij het indienen van verzoeken om internationale bescherming zorgden, zodat redelijkerwijze verzoekster niet kan verweten worden dat zij pas in juli haar verzoek indiende.

Verder acht de Raad de loutere vaststelling dat verzoekster zich niet tot de lokale autoriteiten heeft gewend alvorens El Salvador te verlaten en niet alle beschermingsmaatregelen heeft uitgeput, in de huidige stand van zaken onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster en haar minderjarige zoon geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 48/5, § 2, 2de lid van de Vreemdelingenwet, overheidsbescherming doeltreffend moet zijn en dat doeltreffende bescherming in het algemeen wordt geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming en bestraffing van vervolging en ernstige schade worden getroffen en er toegang is tot een dergelijke bescherming. De beoordeling van de doeltreffendheid van overheidsbescherming vereist dat de algemene omstandigheden in het land van herkomst, met name de relevante beschermingsmaatregelen en de individuele omstandigheden van de verzoekster in overweging worden genomen. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing geen dergelijke beoordeling kan blijken en dat de beschikbare landeninformatie evenmin toelaat te beoordelen of verzoekster doeltreffende bescherming zou kunnen verkrijgen tegen het specifieke risico van rekrutering van haar zoon.

De Raad stelt vast dat, in de huidige stand van zaken, niet zonder meer kan besloten worden dat verzoeksters verklaringen over de rekruteringspogingen van bendeleden ten opzichte van haar minderjarige zoon ongeloofwaardig zouden zijn en dat specifieke informatie met betrekking tot rekrutering door bendes in El Salvador, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, ontbreekt en haar verklaringen bijgevolg evenmin hieraan kunnen getoetst worden door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET